

DE DERDE BOETPSALM: PSALM 38

(weergave 1525)

Een Psalm van David, om te gedenken. –

1. HEERE, straf mij niet in Uw toorn en kastijd mij niet in Uw grimmigheid.
2. Want Uw pijlen steken in mij, en Uw hand drukt mij neer.
3. Er is niets gezonds aan mijn lichaam vanwege Uw spreken, en er is geen vrede in mijn beenderen vanwege mijn zonde.
4. Want mijn zonden zijn over mijn hoofd gegaan - als een zware last zijn ze mij te zwaar geworden.
6. Mijn wonden stinken en zijn vervuild vanwege mijn dwaasheid.
7. Ik ga gekromd en diep gebukt - de hele dag ga ik treurig.
8. Want mijn ingewanden drogen uit, en er is niets gezonds aan mijn lichaam.
9. Ik ben geheel bezweken en zeer verbrijzeld - ik kerm vanwege de onrust van mijn hart.
10. HEERE, voor U is al mijn begeerte, en mijn zuchten is voor U niet verborgen.
11. Mijn hart beeft, mijn kracht heeft mij verlaten - en het licht van mijn ogen is niet bij mij.
12. Mijn geliefden en vrienden staan tegenover mijn plaag, en mijn naasten staan van verre.
13. En die mij naar de ziel staan, spannen strikken, en die mijn kwaad zoeken, vertellen en verzinnen elke dag leugens.
14. Ik echter moet zijn als een dove, ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet.
15. En moet zijn als een die niet hoort, en die geen tegenspraak in zijn mond heeft.
16. Maar op U, HEERE, wacht ik - U, HEERE, mijn God, zal mij antwoorden.

17. Want ik denk dat zij zich toch niet over mij verblijden! Als mijn voet wankelde, zouden zij zich hoog tegen mij verheffen.

18. Want ik ben bestemd om te lijden en mijn leed is steeds voor mij.

19. Want ik maak U mijn ongerechtigheid bekend, en ben bekommerd vanwege mijn zonde.

20. Maar mijn vijanden leven en zijn machtig - en die mij zonder oorzaak haten, zijn met velen.

21. En die mij kwaad voor goed vergelden, zijn tegen mij, omdat ik het goede najaag.

22. Verlaat mij niet, HEERE - mijn God, wijk niet van mij!

23. Haast U om mij bij te staan, HEERE, mijn zaligheid. (*)

(*) Het vers-nummer 5 van deze Psalm ontbreekt in deze WA weergave. Het vierde vers gaat hier (= WA 18, 491, 15) direct over in het zesde vers. De Psalm zelf is echter wél compleet weergegeven. In de hier volgende verklaring wordt vers 3 gesplitst, waardoor er weer wel een opeenvolgende nummering van verzen ontstaat.

Deze Psalm toont ons op het aller-duidelijkst de manier van doen, de woorden, werken, gedachten en houding van een oprecht boetvaardig hart.

VERS 1:

HEERE, STRAF MIJ NIET IN UW TOORN EN KASTIJD MIJ NIET IN UW GRIMMIGHEID.

‘HEERE, straf mij niet in Uw toorn.’ Met het woordje ‘straf’ wordt bestraffen door middel van woorden bedoeld, zoals men een misdadiger beschuldigt of bezweert.

‘En kastijd mij niet in Uw grimmigheid.’ Dat kastijden gebeurt met de daad. Ook in de tweede Psalm staat dit geschreven: ‘Dan zal Hij tot hen spreken in Zijn toorn.’ En daarna: ‘En in Zijn grimmigheid zal Hij hen verschrikken.’ Dat wil dan zeggen: eerst straft Hij met woorden en dan pas op een gevoelige manier.

VERS 2:

WANT UW PIJLEN STEKEN IN MIJ, EN UW HAND DRUKT MIJ NEER.

‘Want Uw pijlen steken in mij.’ De woorden van God, waarmee Hij in de Schrift bestraft en dreigt, zijn de pijlen die hier genoemd worden. De mens die deze pijlen voelt, roept uit: ‘Heere, straf mij niet in Uw toorn.’ Niemand voelt echter deze pijlen,

dan alleen zij, bij wie die in het hart gestoken worden en het geweten verschrikken. De mensen bij wie God deze in het hart schiet, zijn vol vrees. Maar bij mensen die niet vrezen – die verhard zijn – zijn deze pijlen afgevallen, alsof ze een harde rots geraakt hebben. Dit gebeurt zolang de woorden alleen door mensen gepredikt worden, zonder dat God [of: de Heilige Geest] meewerkt en de pijlen inwendig doet treffen.

‘En Uw hand drukt mij neer.’ Dat betekent: het zijn niet alleen Uw toornige en dreigende woorden die diep in mijn hart dringen. Ook Uw daden van toorn treffen mij nu steeds en drukken mij.

VERS 3:

ER IS GEEN VREDE IN MIJN BEENDEREN VANWEGE MIJN ZONDE.

‘Er is geen vrede in mijn beenderen vanwege mijn zonde.’ Dat betekent hetzelfde als de woorden in de eerste Boetpsalm: ‘HEERE, wees mij genadig, want ik ben zwak’ (Psalm 6:3). Het vlees is te zwak en te ziek voor het lijden. Het kan de hand van God en Zijn straffen niet dragen.

VERS 4:

ER IS NIETS GEZONDS AAN MIJN LICHAAM VANWEGE UW SPREKEN.

‘Er is niets gezonds aan mijn lichaam vanwege Uw spreken,’ of: - vanwege Uw dreigen. Want de toorn van God verschrikt zozeer, dat ook de beenderen beven, en vlees en merg verdwijnen.

‘Vanwege mijn zonde,’ of: vanwege het bewustzijn of de kennis van mijn zonde. Want door de pijlen en toornige woorden van God word ik mij bewust van de zonde in mijn hart. Dat veroorzaakt innerlijke onrust en schrik in het geweten en in alle vermogens van de ziel. Het maakt ook uitwendig het lichaam helemaal ziek. Als de zaken er zo voor staan, gaat het goed met de mens, want zo is het Christus ook vergaan.

VERS 5:

WANT MIJN ZONDEN ZIJN OVER MIJN HOOFD GEGAAN - ALS EEN ZWARE LAST ZIJN ZE MIJ TE ZWAAR GEWORDEN.

‘Want mijn zonden zijn over mijn hoofd gegaan,’ of: mijn misdaden zijn tot boven mijn hoofd gekomen. Dat betekent: ze hebben mij geheel neergedrukt. Ze zijn sterker en met meer dan ik ben. Dat komt door de pijlen [waarover gesproken is in het tweede vers]. Die maken de zonde zó talrijk, zó groot, zó krachtig, dat de mens zichzelf

daarvan niet meer kan verlossen of redden, maar eronder bezwijkt en neerligt.

‘Als een zware last zijn ze mij te zwaar geworden.’ Dat wil zeggen: zwaarder dan ik kan verdragen. Zoals ook staat in een andere Psalm: ‘HEERE God, onze misdaden liggen zwaar op ons – wil onze ongerechtigheid genadig zijn’ (Psalm 65:4). Zo vertrap de zonde ons, totdat de genade komt en de zonde vertrap en ons hoofd boven haar verheft. Dan heersen en regeren wij over haar in plaats van zij over ons. Maar zij die in zonden liggen, om het even of ze geestelijk dood of ál te heilig zijn, die voelen van deze dingen niets. Daarom is het een wonderlijke zaak: wie géén zonde heeft, die voelt en heeft ze, en wie wél zonde heeft, voelt ze niet en heeft ze niet. Want het is onmogelijk dat iemand in waarheid over de zonde klaagt, als hij niet eerst in gerechtigheid en genade leeft. De ene duivel jaagt de andere er immers niet uit. Ook klagen dezelfde zonden elkaar niet aan. De ene wolf gromt immers ook niet tegen de andere! En toch schijnt het onmogelijk dat een mens zonder zonde is als hij daar zelf gedurig over klaagt. Hij kan immers geen verzinsels aan God vertellen. Het moet wáár zijn dat hij zonde heeft, zoals de dichter hier ook zelf zegt. Toch moet het óók waar zijn dat hij zonder zonde is. Op dezelfde manier, zoals Christus tegelijkertijd waarachtig levend én dood was, zo moeten echte christenen tegelijkertijd vol zonde en ook zonder zonde zijn.

VERS 6:

MIJN WONDEN STINKEN EN ZIJN VERVUILD VANWEGE MIJN DWAASHEID.

‘Mijn wonden stinken en zijn vervuild,’ of: mijn wonden stinken en etteren. Zoals wonden en zweren aan het lichaam vuil worden, etteren en stinken, zo is het ook met de zondige gebreken van de natuur. Ze vervuilen en gaan stinken als men ze niet dagelijks verzorgt en geneest met de zalf van genade, met het water van Gods Woord en door gebed en boete [= berouw, vernedering, bekering, schuldbelijdenis enzovoort] ze wast. Nu gaan de mensen rustig voort zonder op deze gebreken te letten, net alsof ze gezond zouden zijn. Daarom volgt hierop:

‘Door het zien van mijn dwaasheid.’ Dat wil zeggen: door de kennis van mijn dwaasheid. Want deze wijsheid is het zout en water dat de wonden reinigt. Deze wijsheid is niets anders dan een grondige zelfkennis. Dat staat ook in Spreuken: ‘Waar ootmoed is, is wijsheid’ (Spreuken 11:2). Deze zelfkennis laat immers niet toe dat de mens zich zo naar het verderf laat voeren. Dwaasheid daarentegen bestaat daarin, dat de mens zelf niet ziet hoe het met hem gesteld is, maar meent dat hij geheel gezond is. De pijlen van Gods Woord echter openbaren deze dwaasheid, zodat de mens inziet hoe blind hij geweest is met betrekking tot de kennis van zichzelf. Daarom is dit de betekenis van deze woorden: toen ik mijn dwaasheid en mijn gebrek aan zelfkennis beleed, heb ik ook ingezien hoe beklagenswaardig vuil en stinkend mijn wonden zijn. Iets wat ik voorheen in mijn dwaasheid niet zag! Daarom:

VERS 7:

IK GA GEKROMD EN DIEP GEBUKT - DE HELE DAG GA IK TREURIG.

‘Ik ga gekromd en diep gebukt.’ Net als een mens die zich verdrietig en ellendig voelt. Dat is te zien aan zijn hele houding: zo iemand laat hoofd en schouders hangen en heeft geen zin om zich op te heffen. Hij wil niet zien, horen of spreken, maar slaat zijn ogen neer.

‘De hele dag ga ik treurig.’ Dat zijn echte kenmerken van diep berouw over de zonde, zoals de tollenaar in het evangelie ook zijn ogen niet durfde opslaan (Lukas 18:13). Hij was bedroefd en boog zich neer naar de aarde, nog meer met zijn hart dan met zijn lichaam.

VERS 8:

WANT MIJN INGEWANDEN DROGEN UIT, EN ER IS NIETS GEZONDS AAN MIJN LICHAAM.

‘Want mijn ingewanden drogen uit,’ of: - verdorren. Dat betekent: ik ben zo vol angst en benauwdheid, dat ik inwendig – als het ware – van dorst zou sterven. Zo dor en onvruchtbaar maakt dit lijden mij! Dat maken alle mensen mee die zo bovenmate ontsteld en angstig zijn. Dat bedoelt ook de tekst in Spreuken: ‘Geef wij aan de bedroefden’ (Spreuken 31:6).

‘En er is niets gezonds aan mijn lichaam.’ Zoals ook in het vierde vers staat. Het lichaam kan deze angst in het geweten niet verdragen en hetzelfde geldt voor de beenderen.

VERS 9:

IK BEN GEHEEL BEZWEKEN EN ZEER VERBRIJZELD - IK KERM VANWEGE DE ONRUST VAN MIJN HART.

‘Ik ben al te zeer gestoten en verslagen,’ zoals een treurig hart. Dat is geheel verslagen door die grote schrik in het geweten.

‘Ik huil vanwege de onrust van mijn hart.’ Zoals een leeuw brult. Dat wil zeggen: als het hart zo vol is van lijden en zuchten, dat het zich niet in kan houden – het breekt uit in een klaaglijk roepen.

VERS 10:

HEERE, VOOR U IS AL MIJN BEGEERTE, EN MIJN ZUCHTEN IS VOOR U NIET VERBORGEN.

‘HEERE, voor U is al mijn begeerte, en mijn zuchten is voor U niet verborgen.’ Dat betekent: mijn verlangen is zo groot, dat ik het met woorden niet kan zeggen. Ik weet niet hoe ik bidden moet! Mijn hart, dat ziet U, maar wat moet ik verder zeggen? Mijn leed is groter dan mijn klagen kan zijn. Dat staat ook in de eerste Boetpsalm: ‘Ik ben vermoeid van mijn zuchten.’

VERS 11:

MIJN HART BEEFT, MIJN KRACHT HEEFT MIJ VERLATEN – EN HET LICHT VAN MIJN OGEN IS NIET BIJ MIJ.

‘Mijn hart beeft.’ Dat zijn allemaal tekenen van grote verschrikking, wanneer het hart bonst en beeft vanwege de grote toorn van God.

‘Mijn kracht heeft mij verlaten.’ Dat wil zeggen: al mijn kracht is verdwenen en ik ben in alle dingen uitgeput en moedeloos. Zo spreekt Christus ook: ‘Mijn hart is als gesmolten was en mijn kracht is verdroogd’ (Psalm 22:15 vv). Dat wordt allemaal veroorzaakt door de pijlen van God. Die veroorzaken deze inwendige ellende.

‘En het licht van mijn ogen is niet bij mij.’ Dat betekent: mijn aangezicht straalt geen licht en blijdschap meer uit. Ik kijk niet vrolijk en opgewekt, maar vermoeid, bedroefd en treurend.

VERS 12:

MIJN GELIEFDEN EN VRIENDEN STAAN TEGENOVER MIJN PLAAG, EN MIJN NAASTEN STAAN VAN VERRE.

‘Mijn geliefden en mijn vrienden staan tegenover mijn plaag.’ Dat betekent: ook mijn beste vrienden lijken wel schuw geworden. Ze vluchten weg van mijn ellende. Dergelijke woorden staan ook op ander plaatsen: mijn verwanten vluchten van mij, want ze verschrikken vanwege de toorn van God tegen mij, zodat ze mij ook niet meer durven troosten. (vgl: Job 19:9, Psalm 69:9, 38:12, 31:12, 88:9 en 88:19).

‘En mijn naasten staan van verre.’ Ze staan erbij en kijken toe, om te zien hoe het afloopt. Ze ontfermen zich niet over mij, omdat ze bang zijn anders ook gestraft te worden door de onderdrukkers die mij vervolgen [hier wijst Luther, al is het dan niet met zoveel woorden, op het lijden van Christus, en wel op deze profetie uit de Psalm over de gebeurtenissen rond het kruis, drie evangelisten vermelden dit *staan van verre*, namelijk in: Mattheüs 27:55, Markus 15:40 en Lukas 23:49].

VERS 13:

EN DIE MIJ NAAR DE ZIEL STAAN, SPANNEN STRIKKEN, EN DIE MIJN KWAAD ZOEKEN, VERTELLEN EN VERZINNEN ELKE DAG LEUGENS.

‘En die mij naar de ziel staan, spannen strikken.’ Hier toont de dichter waar zijn lijden vandaan komt. Namelijk, dat hij, vanwege Gods Woord en gerechtigheid, uitwendig, door boze en kwade onderdrukkers wordt aangevallen. Hierdoor verschrikt hij ook inwendig en vreest voor de toorn van God. Daar komen dan allerlei oude zonden weer tevoorschijn. Dat zijn zonden, die hij anders nooit gevoeld of overdacht zou hebben. Het gaat over zonden die allang verteerd zijn [of: die al lang geleden begraven zijn]. Een ongeluk komt zelden alleen.

‘En die mijn kwaad zoeken, vertellen en verzinnen elke dag leugens.’ Dat betekent: ze vallen mij aan met leugens en valse aanklachten. Ze verzinnen allerlei zaken tegen mij om mij om te brengen.

VERS 14:

IK ECHTER, MOET ZIJN ALS EEN DOVE, IK HOOR NIET, EN ALS EEN STOMME, DIE ZIJN MOND NIET OPENDOET.

‘Ik echter, moet zijn als een dove, ik hoor niet, en als een stomme, die zijn mond niet opendoet.’ Dat betekent: ik moet ze gelijk geven. Ik moet stilzwijgen als een stomme. Mijn spreken en antwoorden doen er niet toe en hebben geen waarde. Het is alles immers vergeefse moeite.

VERS 15:

EN MOET ZIJN ALS EEN DIE NIET HOORT, EN DIE GEEN TEGENSPRAAK IN ZIJN MOND HEEFT.

Bovendien moet ik ze ook niet bestraffen of veroordelen. Ik moet mijn mond houden en ongelijk hebben. Luisteren doen ze immers toch niet! Ze razen en tieren. Ze laten zich toch niets gezeggen!

VERS 16:

MAAR OP U, HEERE, WACHT IK - U, HEERE, MIJN GOD, ZAL MIJ ANTWOORDEN.

‘Maar op U, HEERE, wacht ik - U, HEERE, mijn God, zal mij antwoorden.’ Dat zijn woorden van een echt, zeker en vast geloof. Dat laat in tijden van nood alles varen en houdt zich alleen aan Gods Woord en genade. Zo iemand twijfelt er ook niet aan of God hem zal verhoren en helpen. Toch wil hij niet bepalen wanneer of waardoor God redden moet. Nee, hij zegt eenvoudig: ‘U zult mij wel antwoorden, op U blijf ik hopen.’

VERS 17:

WANT IK DENK: DAT ZIJ ZICH TOCH NIET OVER MIJ VERBLIJDEN! ALS MIJN VOET WANKELDE, ZOU DEN ZIJ ZICH HOOG TEGEN MIJ VERHEFFEN.

‘Want ik denk dat zij zich toch niet over mij verblijden!’ Ik heb er mij zorgen over gemaakt en heb bij mijzelf gedacht: o God, laat ze geen vreugde aan mij beleven. Laat ze uiteindelijk geen gelijk krijgen, maar dat ze zoals in de eerste Boetpsalm [Psalm 6] staat, beschaamd en te schande worden.

‘Wankelen met de voet’ Dat wil zeggen: dat ik in deze strijd het onderspit delf en niet kan blijven staan. Dat is de reden waarom ik op U hoop, want ik wordt nu door de nood gedwongen. Wanneer ze toch zouden winnen, zou ik eeuwig door hen bespot worden en zij zouden gelijk krijgen. Daarover maakt ik mij zorgen en daarvoor ben ik bevreesd, want dan zou Uw Woord immers ook tot een spot moeten worden! Dit vers laat zien hoe een lijdend mens vol vrees en zorg moet aanzien dat de goddelozen zich zo hoog verheffen. De dichter denkt dat het spoedig met hem gedaan is als ze zo doorgaan. Dat laat God echter niet gebeuren. Wanneer het hen echter voor de wind gaat, zodat ze het goed voor elkaar menen te hebben, doet Hij hen vallen. Daarmee maakt Hij de rechtvaardigen weer vrolijk.

VERS 18:

WANT IK BEN BESTEMD OM TE LIJDEN EN MIJN LEED IS STEEDS VOOR MIJ.

‘Want ik ben bestemd om te lijden en mijn leed is steeds voor mij.’ Zo spreekt en denkt een hart dat veel moet lijden, dat steeds het een na het ander meemaakt: Ach, lieve God, komt er dan nooit een einde aan het lijden? Als dit of dat voorbij is, komt weer het volgende. Ik zie het wel, ik ben bestemd om te lijden, ik moet altijd ellende ondervinden. Zoals een andere Psalm ook zegt: ‘De rechtvaardige moet veel lijden, maar God redt hem uit dat alles’ (Psalm 34:20).

VERS: 19

WANT IK MAAK U MIJN ONGERECHTIGHEID BEKEND, EN BEN BEKOMMERD VANWEGE MIJN ZONDE.

‘Want ik maak mijn ongerechtigheid bekend.’ Dat betekent: het is ook niet onrechtvaardig dat mij al dit lijden overkomt. Mijn oude Adam moet daardoor immers van zijn zonden gereinigd worden en afsterven.

‘En ben bekommerd vanwege mijn zonde.’ Dat betekenen, net als in de vierde, dat is in de hierna volgende Boetpsalm: ‘Mijn zonde is mij altijd voor ogen en ik wil mijn zonde belijden’ (Psalm 51:5). In die Psalm heeft het dezelfde betekenis als hier. De trotse, wijze, rechtvaardige en heilige mensen zijn bestemd om vrede en rust,

gemak en eer te ontvangen en dat ook te hebben. Er staat hen niets voor ogen wat hen bedroeft of pijn doet, maar alleen wat vrolijk en blij maakt. Ze verbergen hun zonde, namelijk door ze niet uit te spreken [om ze te belijden]. Ze denken er niet eens aan. Ze denken alleen aan hun vroomheid en aan de zonde van andere mensen, dat kun je ook in het volgende vers lezen. Met iemand die echt rechtvaardig is, is dat heel anders zoals deze twee verzen ons leren. Ook de heilige apostel Paulus zegt immers dat de zonde in hem woont en dat hij gevangen genomen is door de zonde, hoewel hij toch niets kwaads deed, maar daarentegen juist veel goeds (vgl. Romeinen 7:23).

Ook Christus gebiedt al de Zijnen om hun eigen ziel [of: leven] te haten. Nu moet er toch niets anders gehaat worden dan alleen de zonden. Hoe komen de zonden dan in de vromen, zodat ze die haten moeten? Christus zegt toch niet, dat ze alleen de zonden uit het verleden moeten haten, waarvoor al boete gedaan is en die nu vergeven zijn. Ze moeten hun ziel en het zondige leven haten, iets wat buiten twijfel nog in hen is (Lukas 14:26). Deze zonden tellen de verwaande heiligen niet eens mee. Ze leven rustig verder en zeggen: het zijn dagelijkse zonden, ze zijn niet tegen het gebod van God. Als dat waar is, waarom gebiedt Christus dan om ze te haten? Waarom klaagt de apostel dan dat de zonden hem gevangen nemen? (Romeinen 7:23). Want tegen de dagelijkse zonden is geen gebod gegeven en ze nemen ook niemand gevangen, beweren ze.

VERS 20:

MAAR MIJN VIJANDEN LEVEN EN ZIJN MACHTIG - EN DIE MIJ ZONDER OORZAAK HATEN, ZIJN MET VELEN.

'Maar mijn vijanden leven en zijn machtig, en die mij zonder oorzaak haten, zijn met velen.' Dat betekent: ik moet veel lijden en het gaat slecht met mij. Met mijn vijanden gaat echter goed. Dat wordt ook in de profetieën van Jeremia en in Habakuk beschreven (Jeremia 12:1 en Habakuk 1). Leven betekent hier namelijk: een goed en gerust leven leiden. Mijn vijanden zijn machtig en sterk, ik daarentegen word zonder ophouden verdrukt. Zij worden vereerd, maar ik word gelasterd. Zij hebben vrede, maar ik strijd. Hun aantal groeit. Ze hebben ook veel vrienden die op hun hand zijn, die hen prijzen, die het met hen houden. Ik echter ben alleen en verlaten, niemand kiest mijn kant of is mij gunstig gezind. Zo geheel onderscheiden is het leven van de echte heiligen van het leven van de schoon schijnende, geveinsde en bedrogen heiligen.

VERS 21:

EN DIE MIJ KWAAD VOOR GOED VERGELDEN, ZIJN TEGEN MIJ, OMDAT IK HET GOEDE NAJAAG.

‘En die mij kwaad voor goed vergelden, zijn tegen mij, omdat ik het goede najaag.’ Dat wil zeggen: zij die in hun eigen ogen wijs en rechtvaardig zijn, kunnen niet anders dan goed met kwaad vergelden. Het goede onderwijs, dat men hun geeft en wat leert wat tot hun behoud is – dat is toch een goed ding! – haten ze. Ze geven er vervolgingen en martelingen voor terug. Bovendien maken ze iedereen verdacht. Ze beledigen en spreken kwaad van alle andere mensen die ook het goede zoeken en hen navolgen. Daardoor komt het dat dit goede niet openbaar komt, dan alleen in het kruisdragen en in het tot niets worden van de mens die verborgen is in God. Zij echter willen niet tot niets worden met hun mooie leven en schone schijn. Ze willen óók iets zijn, en anders zijn ze boos en stichten onheil. En toch verbeelden zij zich daarmee het goede na te volgen. In werkelijkheid is het echter het kwade. Op die manier werken ze mee aan hun eigen ondergang. Daar houdt de vrome zich ver bij vandaan en daarom wordt hij ook nog door hen verdacht gemaakt.

VERS 22:

VERLAAT MIJ NIET, HEERE – MIJN GOD, WIJK NIET VAN MIJ.

‘Verlaat mij niet, HEERE – mijn God! wijk niet van mij,’ of: wees niet verre van mij. Ik ben eenzaam door ieder verlaten en veracht, daarom, neem U mij aan, en verlaat mij niet. De natuur van God is dat Hij iets maakt uit niets. Wie daarom nog niet niets is, uit hem kan God ook niets maken. De mensen maken echter het een uit het ander, dat is – geestelijk gezien – echter een geheel ijdel en nutteloos werk. Daarom neemt God alleen eenzame en verlatene aan. Hij maakt niemand gezond dan alleen zieken – maakt niemand ziende dan alleen de blinden – maakt niemand levend dan alleen de doden – maakt niemand rechtvaardig dan alleen zondaren – maakt niemand wijs dan alleen dwazen. In het kort gezegd: Hij ontfermt Zich alleen over ellendigen en Hij geeft Zijn genade alleen aan hen die geen genade bezitten. Een verwaande heilige, of een wijze, of een rechtvaardige kan daarom geen deel aan God krijgen. Ook kan het werk van God werk in zo iemand geen gestalte krijgen. Deze mens blijft steken in zijn eigen werken en maakt van zichzelf een denkbeeldige, schoonschijnende, nagemaakte heilige – dat is niets anders dan een huichelaar!

Vers 23:

‘HAAST U OM MIJ TE HELPEN, HEERE, MIJN ZALIGHEID.’

‘Haast U om mij te helpen, HEERE, mijn zaligheid.’ Haast U om mij te helpen, want alle anderen haasten zich tot mijn verderf. Gods hulp is immers niet waar hulp van mensen is, ja, waar geen vervolging is, waar mensen zichzelf of elkaar niet vervolgen. God is geen Vader van de rijken, maar van de armen, van de weduwen en de wezen. De rijken moeten ledig heengaan.

‘O God van mijn zaligheid.’ Dat wil zeggen: ik geen zaligheid of verlossing zoek, niet

bij mijzelf en ook niet bij iemand anders. U bent mijn hulp alleen! Zo staat het ook in de Psalm: 'De God van mijn gerechtigheid heeft mij verhoord.' Dat wil zeggen: Die deze gerechtigheid geeft en schenkt. De verwaande heiligen hebben echter zaligheid, verlossing en genoegdoening van en in zichzelf. Hun hulp is niet de hulp waar God mee helpt. Ze hebben zichzelf geholpen, omdat ze niet verdoemd zijn en dat ook niet willen zijn.

AMEN.